

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 174/2026-32

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozhodnutiam Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Ilava č. 138953-1-DT až č. 138953-79-DT, upovedomeniu Krajskej prokuratúry v Trenčíne č. k. 3Kn 59/25/3300-9 z 27. marca 2025, upovedomeniam Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/2Gn 186/25/1000-3 zo 16. júla 2025, č. k. IV/2Gn 186/25/1000-6 z 5. augusta 2025, č. k. IV/2Gn 189/25/1000-6 z 10. októbra 2025 a č. k. IV/5Gn 251/25/1000-21 zo 6. februára 2026, uzneseniu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 721/2025-52 zo 16. decembra 2025 a odložení č. k. Rvp 105/2026-24 z 9. februára 2026 a postupu Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 12Co/23/2025 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e**.
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 26. februára 2026 a jej doplnením z 9. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 3, čl. 7 ods. 5, čl. 12, 13, 15, 16, 19, čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 2 a čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 1, 2, 4, 7, 10, 31, 36, 38 a 40 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práv podľa čl. 2, 3, čl. 6 ods. 1, 2, 3, čl. 8, 13, 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práv podľa čl. 1, 2, čl. 3 ods. 1, čl. 4, 6, 7, 17, 20, 21, 31, 47, čl. 48 ods. 1, 2, čl. 49 ods. 3 a čl. 50 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a smerníc Európskej únie č. 2016/343/EÚ a č. 2013/48/EÚ, a to aj v kontexte čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

2. Z vlastnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ bol v trestnej veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 1 T 1/2005 rozsudkom krajského súdu č. k. 1 T 1/2005 zo 17. januára 2007 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 To 12/2007 zo 7. novembra 2007 právoplatne odsúdený za pokračovací trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 a 2 písm. a), b) a j) a za trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. b) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon účinného v čase skutku, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody na doživotie so zaradením do III. nápravno-výchovnej skupiny a tento trest odňatia slobody sťažovateľ v súčasnosti aj vykonáva v Ústave na výkon trestu Ilava (ďalej aj „ústav“). Sťažovateľ bol počas doby výkonu trestu odňatia slobody na doživotie (podľa jeho vyjadrenia v priebehu 20 rokov) disciplinárne potrestaný za porušenie povinnosti odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody, a to rozhodnutiami ústavu č. 138953-1-DT až č. 138953-76-DT, keď sťažovateľ rozporuje ukladanie predovšetkým dvoch trestov, a to zákazu nákupu potravín vo väzenskom bufete a umiestnenia do samoväzby v trvaní niekoľkých dní, ktorých výkon sa kumuluje tak, že nasleduje po sebe výkon viacerých po sebe idúcich trestov. Sťažovateľ je toho názoru, že „v prípade väzenských disciplinárnych trestov platí, že tak z hľadiska európskeho dohovoru ako aj z hľadiska práva Únie ide o sankcie Trestnoprávnej povahy.“. Od tej skutočnosti, že disciplinárne tresty ukladané väzneným osobám spĺňajú parametre trestnoprávnej sankcie, sa majú podľa sťažovateľa odvíjať aj určité garancie procesnoprávnej a hmotnoprávnej povahy, medzi ktoré sťažovateľ zaradil, že (i) sankcia môže byť uložená iba orgánom, ktorý spĺňa parametre súdneho orgánu, (ii) čo nie je dodržané pri ukladaní trestnoprávnej sankcie len samotným ústavom, hoc aj s následným prieskumom orgánmi prokuratúry, keďže tieto orgány verejnej moci nie sú súdnymi orgánmi, (iii) obvinený z disciplinárneho priestupku nie je povinný dokazovať svoju nevinu, (iv) dôkazné bremeno preukázať vinu má štát a jeho orgány, pričom platí prezumpcia nevinu, (v) nesmie byť uložený neprimeraný trest, (vi) nikto nemôže byť viacnásobne potrestaný za to isté previnenie, (vii) konanie o disciplinárnom previnení musí spĺňať parametre spravodlivého procesu, (viii) v ktorom musí mať obvinená osoba aj právo na obhajcu. Osobitne sťažovateľ zdôrazňuje zákaz ukladania takých trestov, ktoré sú v rozpore s čl. 3 dohovoru, a medzi takéto situácie zaraďuje aj situáciu, keď je mu ukladaný trest samoväzby v trvaní napr. 10 dní tak, že po výkone jedného trestu samoväzby v trvaní 10 dní nasleduje druhý výkon trestu samoväzby v trvaní 10 dní, čím tak dochádza ku kumulovanému výkonu viacerých po sebe uložených trestov (sťažovateľ bol takto potrestaný rozhodnutiami ústavu č. 138953-65-DT až č. 138953-69-DT). Rovnako tak má ústav postupovať aj pri výkone trestu zákazu nákupu (dodatčného nákupu) potravín v bufete, keď trest zákazu jedného nákupu platí na celý týždeň, pretože ako väznená osoba môže nakupovať len raz za týždeň, pričom po výkone 1 trestu nasleduje výkon ďalšieho, čo pri ich kumulatívnom výkone znamená, že ako odsúdená osoba nemôže nakupovať aj niekoľko týždňov.

3. Sťažovateľ je presvedčený o tom, že v jeho prípade došlo k porušeniu všetkých už uvedených zásad/pravidiel spravodlivého procesu pri jeho odsúdení za disciplinárne previnenia a následnom uložení trestov zákazu nákupu potravín a samoväzby, keďže (i) ústav a orgány prokuratúry vychádzali len z výpovedí pracovníkov ústavu, (ii) disciplinárne tresty sú vykonávané ešte pred tým, než je ich možné preskúmať v riadnom procese, (iii) keď orgány verejnej moci, ktorým je ústav, a orgány prokuratúry nespĺňajú parametre súdneho orgánu, (iv) ktorý by mal takéto disciplinárne tresty nielen preskúmať, ale ich aj primárne ukladať s následnou možnosťou ich preskúmania nadriadeným súdnym orgánom, ktorým (v) je v podmienkach Slovenskej republiky

pri súčasnom právnom stave len ústavný súd. Sťažovateľ ústavnému súdu, ktorý ako jediný splňa parametre orgánu súdnej moci, predkladá prejudiciálne otázky, ktorých spoločným menovateľom je, či má byť disciplinárne trestanie väznených osôb za porušenie povinností odsúdenej osoby posudzované parametrami, resp. garanciami vyplývajúcimi zo smerníc Európskeho parlamentu a Rady 2013/48/EÚ z 22. októbra 2013 a 2016/343/EÚ z 9. marca 2016, a to aj s prihliadnutím na ústavným súdom judikovaný záver vyplývajúci z nálezů ústavného súdu č. k. III. ÚS 456/2021-40 z 10. februára 2022.

4. Sťažovateľ, vychádzajúc z § 4 ods. 1 písm. b) a § 18 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), ako aj § 96 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o výkone trestu“), inicioval prieskum zákonnosti rozhodnutí ústavu č. 138953-1-DT až č. 138953-72-DT na krajskej prokuratúre, ktorá o jeho podaní rozhodla svojim upovedomením č. k. 3Kn 59/25/3300-9 z 27. marca 2025. Následne postupujúc podľa § 31 a nasl. zákona o prokuratúre sťažovateľ požiadal o prieskum zákonnosti rozhodnutí ústavu č. 138953-1-DT až č. 138953-72-DT a upovedomenia krajskej prokuratúry č. k. 3Kn59/25/3300-9 z 27. marca 2025 generálnu prokuratúru, ktorá o jeho podnete rozhodla svojim upovedomením č. k. IV/2Gn 186/25/1000-3 zo 16. júla 2025, ktoré sťažovateľ napadol opakovaným podnetom, ktorý bol vybavený upovedomením generálnej prokuratúry č. k. IV/2Gn 186/25/1000-6 z 5. augusta 2025, ktoré následne napadol ďalším opakovaným podnetom, o ktorom rozhodla generálna prokuratúra svojim upovedomením č. k. IV/2Gn 189/25/1000-6 z 10. októbra 2025, aby naposledy inicioval prieskum zákonnosti všetkých dosiaľ vydaných rozhodnutí ďalším opakovaným podnetom, ktorý bol vybavený upovedomením generálnej prokuratúry č. k. IV/5Gn 251/25/1000-21 zo 6. februára 2026, ale bez vecného obsahu, a to z dôvodu, že neobsahoval žiadne nové skutočnosti.

5. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti uvádza, že, čo sa týka preskúmania zákonnosti a ústavnosti uložených disciplinárnych trestov vrátane na nich nadväzujúcich upovedomení krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry, už podal ústavné sťažnosti, ktorými sa aj snažil prostredníctvom ústavného súdu predložiť Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) prejudiciálne otázky a ktoré boli vedené v konaní sp. zn. I. ÚS 721/2025, ktoré bolo ukončené uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 721/2025-52 zo 16. decembra 2025, a sp. zn. Rvp 105/2026, ktoré bolo ukončené odložením podanej ústavnej sťažnosti listom č. k. Rvp 105/2026-24 z 9. februára 2026.

6. V konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 721/2025, ktoré bolo ukončené uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 721/2025-52 zo 16. decembra 2025, sťažovateľ žiadal o preskúmanie spôsobu vybavenia ním podaných trestných oznámení proti príslušníkom Zboru väzenskej a justičnej stráže pre ich sťažovateľom oznamovanú a podľa jeho presvedčenia páchanú korupčnú a inú trestnú činnosť, napríklad trestný čin krivého obvinenia alebo trestný čin krivej výpovede a krivej prisahy, keď ústavná sťažnosť smerovala proti postupu Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odboru kriminálnej polície Nitra v konaní vedenom pod ČVS: ORP-891/1-VYS-NR-2024 a jeho uzneseniu z 1. októbra 2024, postupu Úradu inšpekčnej služby, útvaru inšpekcie, odboru inšpekčnej služby Stred, Banská Bystrica v konaní vedenom pod ČVS: UIS-273/0-OPOS-2023 a jeho uzneseniu z 8. novembra 2024, postupu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trenčín, odboru kriminálnej polície v konaní vedenom pod ČVS: ORP-695/1-VYS-TN-2024 a jeho uzneseniu z 24. decembra 2024, postupu Okresnej prokuratúry Nitra v konaní vedenom pod č. k. 1 Pn 1152/24/4403-4 a jej

uznesení z 24. januára 2025, postupu Okresnej prokuratúry Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 1Pn 79924/3309 a jej uznesení z 28. januára 2025 a postupu Krajskej prokuratúry v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 4Kn 91/23/3300 a jej uznesení z 21. januára 2025. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 721/2025-52 zo 16. decembra 2025 odmietol sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť z viacerých dôvodov, a to podľa postupnosti posudzovania postupov a rozhodnutí jednotlivých orgánov verejnej moci z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Sťažovateľom podaná ústavná sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 105/2026 bola vybavená jej odložením č. k. Rvp 105/2026-24 z 9. februára 2026 z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok konania pred ústavným súdom podľa § 39 ods. 3, § 43 a § 123 zákona o ústavnom súde.

7. Sťažovateľ odvíja lehotu na podanie ústavnej sťažnosti od skutočnosti, že sa až v novembri 2025 dozvedel o možnosti predkladania prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru, pričom žiada o preskúmanie všetkých dosiaľ uložených trestov (za obdobie 20 rokov) rozhodnutiami ústavu č. 138953-1-DT až č. 138953-79-DT, keďže vytknuté pochybenia stále pretrvávajú a disciplinárne tresty sú mu aj naďalej ukladané vyčítaným postupom a majú namietané ľudskoprávne dopady, a teda ide o tzv. trvajúcu situáciu. Trvajúca situácia je podľa sťažovateľa stav, keď porušenie základného práva bez prerušenia pokračuje jeho neustálym opakovaním s odôvodneným predpokladom jeho pokračovania aj v budúcom časovom období, čo má dopad aj na právomoc ústavného súdu, ktorý je tak následne povinný posudzovať celé obdobie porušenia základných práv sťažovateľa komplexne od jeho začiatku (rozhodnutie ústavu č. 138953-1-DT) až po jeho aktuálny koniec (č. 138953-79-DT).

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Meritom sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti je jeho koncepcia, ktorou sa snaží doceliť, aby jeho všetky dosiaľ uložené disciplinárne tresty, ktoré sám označuje ako č. 13895-1-DT až 138953-79-DT a ktoré boli vydané Ústavom na výkon trestu odňatia slobody Ilava za porušenie povinnosti odsúdenej osoby vo výkone trestu, priamo posúdil ústavný súd, keďže iba ten spĺňa parametre súdneho orgánu, ktoré nie sú prítomné pri preskúmaní disciplinárneho trestu, či už v rámci ústavu, v ktorom trest vykonáva, alebo orgánmi prokuratúry. Ústavný súd je zároveň povinný na podklade čl. 47 charty v spojení so smernicami Európskeho parlamentu a Rady 2013/48/EÚ z 22. októbra 2013 a 2016/343/EÚ z 9. marca 2016 predložiť Súdnemu dvoru sťažovateľom koncipované prejudiciálne otázky, ktorých spoločným menovateľom je, či má byť disciplinárne konanie za porušenie povinností odsúdenej osoby posudzované prostredníctvom garancií vyplývajúcich zo smerníc Európskeho parlamentu a Rady 2013/48/EÚ z 22. októbra 2013 a 2016/343/EÚ z 9. marca 2016, a to ešte pred posúdením opodstatnenosti jeho námietok smerujúcich proti jednotlivým disciplinárnym trestom č. 13895-1-DT až č. 138953-76-DT.

9. V konkrétnej rovine sťažovateľ orientuje podanú ústavnú sťažnosť na upovedomenie krajskej prokuratúry č. k. 3Kn 59/25/3300-9 z 27. marca 2025 a upovedomenia generálnej prokuratúry č. k. IV/2Gn 186/25/1000-3 zo 16. júla 2025, č. k. IV/2Gn 186/25/1000-6 z 5. augusta 2025, č. k.

IV/2Gn 189/25/1000-6 z 10. októbra 2025 a č. k. IV/5Gn 251/25/1000-21 zo 6. februára 2026, ktoré nemali vykonať riadny prieskum zákonnosti uložených trestov v rozhodnutiach ústavu č. 13895-1-DT až č. 138953-76-DT, čím sa tak (okrem ďalších ním len označených práv bez ich bližšej konkretizácie) domáha vyslovenia porušenia základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny v spojení aj s čl. 1 ods. 1 ústavy a čl. 2 ods. 2 ústavy a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 47 charty. Osobitne sa domáha preskúmania uznesenia ústavného súdu č. k. I. ÚS 721/2025-52 zo 16. decembra 2025 a odloženia č. k. Rvp 105/2026-24 z 9. februára 2026, a to s ohľadom na aspekt účinného prostriedku nápravy podľa čl. 47 charty, ktorý mal byť porušený aj pri postupe Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 10Co/23/2025 pri nepredložení prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru. Ostatných odporcov ako Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky alebo Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže sťažovateľ len označuje bez uvedenia konkrétnej spisovej značky konania.

10. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podmienky konania pred ústavným súdom vyplývajú z § 42 ods. 1, § 43 ods. 1, § 123 ods. 1 písm. a) až d), § 123 ods. 3, § 124, § 132 ods. 1 a § 37 zákona o ústavnom súde.

II.1. Posúdenie vecí:

11. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že sťažovateľ podáva ústavnú sťažnosť spôsobom, ktorým vedome ignoruje podmienky konania pred ústavným súdom, čo mu aj ústavný súd naposledy vytkol vo svojom odložení č. k. Rvp 105/2026-24 z 9. februára 2026, keď konštatoval, že «Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že sa so svojimi podaniami na neho obraciate už od roku 2002 (aktuálne ide o Vaše v poradí 192. podanie), a preto nie je dôvod pochybovať o Vašej vedomosti, že predpokladom úspešného uplatnenia námietky porušenia základných práv a slobôd v konaní pred ústavným súdom je splnenie všeobecných a osobitných náležitostí ustanovených § 39 ods. 3, § 43 a § 123 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ako aj ďalších procesných podmienok vyplývajúcich z príslušných ustanovení zákona o ústavnom súde.».

12. Osobitne je žiaduce sťažovateľovi vytknúť nepredloženie žiadneho z napádaných rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to nielen rozhodnutí Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Ilava č. 138953-1-DT až č. 138953-79-DT o uložení disciplinárnych trestov, ale predovšetkým upovedomení generálnej prokuratúry č. k. IV/2Gn 186/25/1000-3 zo 16. júla 2025, č. k. IV/2Gn 186/25/1000-6 z 5. augusta 2025, č. k. IV/2Gn 189/25/1000-6 z 10. októbra 2025 a č. k. IV/5Gn 251/25/1000-21 zo 6. februára 2026, ktorými vzdoroval nielen spôsobu ich preskúmania podriadenou prokuratúrou, ale aj spôsobu posúdenia kľúčových námietok, ktoré predostiera ústavnému súdu na posúdenie v kontexte proti nemu vyvodenej disciplinárnej zodpovednosti, pričom mu všetky v záhlaví označené rozhodnutia boli riadne doručené. Doloženie rozhodnutí orgánov verejnej moci, ktorých právneho posúdenia sa sťažovateľ domáha, nie je spojené so žiadnymi osobitnými nákladmi alebo príkormi, ktoré by musela osoba obmedzená na osobnej slobode znášať, pričom konanie o ústavnej sťažnosti nie je z povahy veci ovládané vyhl'adávacou

zásadou svedčiacou nespornému typu súdneho konania, ale prejednávacom zásadou, keď sa od účastníka konania očakáva podanie ústavnej sťažnosti spôsobom rešpektujúcim zákonné podmienky konania, medzi ktoré jednoznačne patrí aj postup podľa § 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde, čo platí v samotnej podstate podania sťažovateľa aj v prípade, ak žiada o ustanovenie právneho zástupcu ústavným súdom, aby takú žiadosť bolo možné posúdiť, pričom predloženie ústavnému súdu napádaného rozhodnutia (jeho kópie) je toho základom a u odsúdených osôb je bežnou praxou. Ústavný súd sa v ostatnom čase k splneniu podmienok konania podľa § 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k nepredloženiu kópie právoplatného rozhodnutia, ktoré sťažovateľ napáda, už vyjadril tak, že „Táto formálna, nie však formalistická požiadavka zákona o ústavnom súde nie je bezúčelná. Je vyjadrením nezávislého postavenia ústavného súdu a konania o ústavnej sťažnosti ako nástroja riešenia verejnoprávneho konfliktu, ktorého podstatou je porušenie ústavných práv zásahom orgánu verejnej moci. Splnenie tejto požiadavky ústavnému súdu umožňuje o ústavnej sťažnosti postupovať priebežne tak, aby pred rozhodnutím na predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde nemusel dožiadanim dotknutého orgánu verejnej moci zabezpečiť sťažovateľom namietané rozhodnutie (uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 168/2025 z 13. marca 2025, bod 3, rovnako tak aj III. ÚS 359/2025, III. ÚS 589/2025, III. ÚS 19/2026).“. Uvedené rovnako tak platí aj za situácie keď sa sťažovateľ (ako to je aj v tomto prípade) dožaduje pripojenia celého administratívneho spisu (rozumej aj súdneho spisu alebo dozorového denníka prokurátora a pod.), tak ako to ústavný súd explicitne ozrejmil vo svojom uznesení č. k. III. ÚS 38/2026-12 z 15. januára 2026, keď konštatoval, že „Na to, aby si ústavný súd mohol vyžiadať príslušný spis zo všeobecného súdu, musí najskôr zo strany sťažovateľa považovať za preukázané, že namietané konanie vôbec prebieha. Preto pre nesplnenie tejto zákonom ustanovenej náležitosti bola ústavná sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietnutá.“. V závere je možné poukázať aj na uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 644/2024-35 z 11. decembra 2024, ktorý k nesplneniu povinnosti predložiť napádané rozhodnutie orgánu verejnej moci prízvukoval, že nesplnenie tejto povinnosti je aj nesplnenie dôkaznej povinnosti podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, keďže „ak v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažovateľka tvrdí porušenie svojich základných práv a slobôd právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu, dôležitým dôkazom o ústavne relevantnom zásahu je práve kópia takého rozhodnutia.“. Rovnako tak aj podľa staršej judikatúry, napr. uznesenia ústavného súdu č. k. III. ÚS 144/2018-9 z 27. marca 2018, „má nepredloženie dôkazov o tom, že k zásahu do práv sťažovateľa došlo, významné procesné dôsledky, keďže sťažnosť tak vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014).“.

13. Je možné teda uzavrieť, že splnenie podmienky konania o ústavnej sťažnosti podľa § 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde nie je samoučelné, ale umožňuje ústavnému súdu predbežne preskúmať opodstatnenosť, resp. relevantnosť sťažovateľom tvrdených skutočností a splnenie predmetnej podmienky konania nie je právne, skutkovo alebo inak zložité/náročné. Sťažovateľ je s touto podmienkou konania vzhľadom na početnosť podaní adresovaných ústavnému súdu aj riadne oboznámený. Nesplnením tejto zákonnej povinnosti tak sťažovateľ vedome diskvalifikuje možnosť riadneho preskúmania opodstatnenosti ním podanej ústavnej sťažnosti, resp. primárne posúdenia jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu. Ako už bolo zdôraznené,

nejde o okolnosť nedostupnú pre osobu vo výkone trestu odňatia slobody, čomu zodpovedá aj bežná prax iných odsúdených, ktorí nimi napádané rozhodnutia, resp. ich kópie ústavnému súdu predkladajú.

14. Taktiež ústavný súd sťažovateľovi vyčíta uvádzanie neúplných a zavádzajúcich informácií o jeho majetkových pomeroch v súvislosti s jeho žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom (napríklad doloženie potvrdení o jeho majetkových pomeroch nachádzajúcich sa vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 421/2026). Ústavný súd už vo svojom uznesení č. k. III. ÚS 292/2022-8 z 26. mája 2022 v bode 7 predostrel svoje zistenia, podľa ktorých „(i) nálezmi ústavného súdu (III. ÚS 544/2014, III. ÚS 139/2015, III. ÚS 430/2015, III. ÚS 618/2015, I. ÚS 303/2015, I. ÚS 577/2016, II. ÚS 83/2017, I. ÚS 255/2017, I. ÚS 642/2017, I. ÚS 514/2017, I. ÚS 572/2017, I. ÚS 25/2018, III. ÚS 233/2018, IV. ÚS 310/2018, IV. ÚS 109/2020 a III. ÚS 118/2020) bolo sťažovateľovi (v súvislosti s priet'ahovým konaním v jeho veciach) od roku 2015 priznané finančné zadost'učinenie celkom 22 000 eur, (ii) na základe zmierov v konaní pred Európskym súdom pre ľudské práva (napr. č. 63143/11 z 13. 10. 2016, č. 33395/17 zo 14. 12. 2017 a č. 59097/17 z 3. 5. 2018) bola od roku 2016 sťažovateľovi priznaná náhrada nemajetkovej ujmy celkom 12 300 eur a (iii) rozsudkami ESLP (napr. č. 31827/02 z 13. 12. 2011, č. 11686/10 z 31. 5. 2012 a č. 13439/10 z 2. 10. 2012) bola sťažovateľovi priznaná náhrada nemajetkovej ujmy 23 130 eur.“.

15. Následne ústavný súd pristúpil k preverovaniu nakladania sťažovateľa s poskytnutými prostriedkami (body 11 a 12 uznesenia č. k. III. ÚS 292/2022-8 z 26. mája 2022), aby po vykonaní šetrenia uzavrel (bod 15 uznesenia č. k. III. ÚS 292/2022-8 z 26. mája 2022), že „Zjavne špekulatívnym úmyslom motivovaná dispozícia sťažovateľa s jeho financiami a jeho majetkovo vyjadriteľný potenciál úspechu vyplývajúci z množstva predchádzajúcich konaní o ochranu jeho základných práv vylučuje to, aby bolo možné dospieť k záveru o tom, že jeho majetkové pomery podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde odôvodňujú ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.“.

16. Ústavný súd v ďalšom svojom uznesení č. k. IV. ÚS 3/2025-13 zo 14. januára 2025 (bod 7) poukázal na to, že v roku 2023 sťažovateľovi priznal primerané finančné zadost'učinenie vo výške 2 500 eur nálezom sp. zn. I. ÚS 37/2023 z 13. apríla 2023, v roku 2024 nálezom sp. zn. II. ÚS 64/2024 zo 16. apríla 2024 mu priznal sumu primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 800 eur a nálezom sp. zn. I. ÚS 205/2024 z 28. mája 2024 mu priznal sumu primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 200 eur. Zároveň ústavný súd v bode 6 uznesenia č. k. IV. ÚS 3/2025-13 zo 14. januára 2025 poznamenal, že v konaniach vedených pod sp. zn. I. ÚS 16/2022 a sp. zn. IV. ÚS 489/2022 identifikoval dôvody nevyhovenia žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

17. Napokon vo veciach napr. sp. zn. I. ÚS 37/2023, sp. zn. IV. ÚS 568/2023 alebo sp. zn. II. ÚS 64/2024 bol sťažovateľ už pri podávaní ústavnej sťažnosti riadne zastúpený advokátom. Ústavný súd taktiež neaprobval postup sťažovateľa, keď si ústavnú sťažnosť koncipoval sám a len formálne sa dal zastúpiť právnym zástupcom, keď vo svojom uznesení č. k. III. ÚS 137/2025-29 z 27. februára 2025 mu ozrejmil, že „Povinnosť byť zastúpený advokátom v konaní o ústavnej sťažnosti nemožno obchádzať tak, že sťažovateľ formálne splnomocní advokáta na podanie ústavnej sťažnosti bez jasného vymedzenia, proti akému právoplatnému rozhodnutiu, opatreniu

alebo inému zásahu má ústavná sťažnosť smerovať, a následne tento advokát ústavnému súdu podá podanie, v ktorom uvedie, že sa stotožňuje s ústavnou sťažnosťou sťažovateľa, ktorá nebola spísaná ním ako zvoleným advokátom, ale samým sťažovateľom. Na tom nemení nič ani tvrdenie sťažovateľa, že lepšie sú sťažnosti napísané priamo obeťou, lebo ide o svedectvá z prvej ruky a súd tak môže lepšie posúdiť, čo obeť prežívala a pociťovala. Žiadne osobitné prežívanie ujmy z ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyplýva.“.

18. Na podklade predostretých zistení ústavný súd ustálil, že sťažovateľ nepreukázal v kontexte uvedených údajov nedostatok finančných prostriedkov na zastúpenie v konaní pred ústavným súdom, a preto ním uplatnenej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom nevyhovelo (bod 1 výroku), k čomu sa však v zmysle § 37 zákona o ústavnom súde pridávajú ďalej uvedené dôvody takého rozhodnutia (o neustanovení právneho zástupcu).

19. V sekundárnej rovine ústavný súd musí konštatovať, že aj v prípade, ak by sťažovateľ bol právne zastúpený v konaní pred ústavným súdom, bola by jeho ústavná sťažnosť vyhodnotená ako oneskorená podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde a ako neprípustná podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

20. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti brojí proti uzneseniu ústavného súdu č. k. I. ÚS 721/2025-52 zo 16. decembra 2025 a odloženiu č. k. Rvp 105/2026-24 z 9. februára 2026. Vo vzťahu k tejto časti podanej ústavnej sťažnosti ústavný súd konštatuje, že aj keby bol sťažovateľ zastúpený právnym zástupcom, bola by jeho ústavná sťažnosť neprípustná podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. c) zákona o ústavnom súde, pretože ústavný súd nepreskúma vlastné rozhodnutia ani iné postupy (uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 646/2024 zo 17. decembra 2024 publikované v ZNaU pod č. 49/2024).

21. Vo vzťahu k sťažovateľom označenému konaniu vedenému pred Krajským súdom v Nitre pod sp. zn. 12Co/23/2025 sťažovateľ nielen neuviedol, čo jej jeho predmetom a v akých skutkových a právnych okolnostiach sa domáha predloženia otázok Súdnemu dvoru, ale konanie nie je skončené, v dôsledku čoho tak ani nie je daná právomoc ústavného súdu doň vstupovať vrátane možnosti napadnutia jeho výsledku v mimoriadnom opravnom konaní. Ústavná sťažnosť sťažovateľa by tak bola v prípade jeho riadneho zastúpenia právnym zástupcom vyhodnotená ako neprípustná podľa § 56 ods. 2 písm. d), § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

22. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti ďalej napáda rozhodnutia ústavu o svojich disciplinárnych previneniach č. 138953-1-DT až č. 138953-79-DT, za čo mu boli uložené disciplinárne tresty zákazu (dodatočného) nákupu potravín a umiestnenie v samoväzbe. Podľa vlastnej argumentácie, vychádzajúc z § 4 ods. 1 písm. b) a § 18 ods. 1 zákona o prokuratúre, ako aj § 96 zákona o výkone trestu, sťažovateľ inicioval prieskum zákonnosti rozhodnutí ústavu č. 138953-1-DT až č. 138953-72-DT na krajskej prokuratúre, ktorá o jeho podaní rozhodla svojím upovedomením č. k. 3Kn 59/25/3300-9 z 27. marca 2025. V nadväznosti na to sťažovateľ, postupujúc podľa § 31 a nasl. zákona o prokuratúre, požiadal o prieskum zákonnosti rozhodnutí ústavu č. 138953-1-DT až č. 138953-72-DT a upovedomenia krajskej prokuratúry č. k. 3Kn59/25/3300-9 z 27. marca 2025 generálnu prokuratúru, ktorá o jeho podnete rozhodla svojím upovedomením č. k. IV/2Gn 186/25/1000-3 zo 16. júla 2025, ktoré sťažovateľ napadol opakovaným podnetom, ktorý bol vybavený upovedomením generálnej prokuratúry č. k. IV/2Gn 186/25/1000-6 z 5. augusta 2025, ktoré následne napadol ďalším opakovaným podnetom,

o ktorom rozhodla generálna prokuratúra svojim upovedomením č. k. IV/2Gn 189/25/1000-6 z 10. októbra 2025, aby naposledy inicioval prieskum zákonnosti všetkých dosiaľ vydaných rozhodnutí ďalším opakovaným podnetom, ktorý bol vybavený upovedomením generálnej prokuratúry č. k. IV/5Gn 251/25/1000-21 zo 6. februára 2026, ale bez vecného obsahu z dôvodu, že neobsahoval žiadne nové skutočnosti. Z obsahu argumentácie sťažovateľa vyplýva, že aj napriek jeho snahe nemal byť vykonaný zákonný prieskum všetkých namietaných rozhodnutí o disciplinárnych trestoch, keď navyše mal v opakovaných podnetoch uvádzať nové, dosiaľ neuvádzané skutočnosti, o ktorých nebolo taktiež rozhodnuté.

23. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) za efektívny prostriedok nápravy považuje len taký, ktorý je (i) pre sťažovateľa prístupný, (ii) je spôsobilý privodiť pre sťažovateľa nápravu a (iii) ponúka sťažovateľovi rozumnú šancu na úspech v konaní (rozsudok Veľkej komory vo veci Paksas proti Litve zo 6. 1. 2011, sťažnosť č. 34932/04, bod 75). Tieto vlastnosti musia byť splnené kumulatívne. ESLP teda požaduje, aby opravný prostriedok bol účinný nielen teoreticky, ale aj v praxi v rozhodnom čase. To znamená, že musí byť prístupný, byť schopný zabezpečiť nápravu a ponúkať primerané vyhliadky na úspech (rozsudok Veľkej komory vo veci Akdivar a ostatní proti Turecku zo 16. 9. 1996, sťažnosť č. 21893/93, bod 68).

24. Ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľ sa mal a mohol domáhať ochrany svojich označených práv na ústavnom súde už po prijatí upovedomenia generálnej prokuratúry o jeho opakovanom podnete (ktorý sa na základe zákonnej úpravy vždy vecne vybavuje), nanajvýš na základe upovedomenia o jeho ďalšom opakovanom podnete, o ktorom rozhodla generálna prokuratúra svojim upovedomením č. k. IV/2Gn 189/25/1000-6 z 10. októbra 2025, keď by mohol a mal namietat' ním tvrdenú „kritickú okolnosť“, že nebol vykonaný zákonný prieskum všetkých disciplinárnych rozhodnutí a neboli preskúmané aj nové, dosiaľ netvrdené skutočnosti. Pokiaľ teda sťažovateľ odvíja zákonnú lehotu na podanie ústavnej sťažnosti od doručenia posledného upovedomenia generálnej prokuratúry v rade č. k. IV/5Gn 251/25/1000-21 zo 6. februára 2026, ktoré bolo reakciou na jeho ďalší opakovaný podnet, uvedené nie je možné považovať za postup zabezpečujúci dodržanie dvojmesačnej lehoty podľa § 124 zákona o ústavnom súde (ide o faktickú oneskorenosť podania ústavnej sťažnosti). Obdobnú (teda nie obsahovo rovnakú) procesnú situáciu spočívajúcu v dodržaní postupnosti využitia účinných prostriedkov nápravy a od nich sa odvíjajúcej zákonnej lehoty podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavný súd riešil napríklad vo svojich uzneseniach č. k. IV. ÚS 78/2026-23 z 10. februára 2026 alebo sp. zn. IV. ÚS 626/2023 z 5. decembra 2023 vyhlásenom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 91/2023.

25. Vzhľadom na tieto okolnosti by bola sťažovateľom podaná ústavná sťažnosť, ak by bol zastúpený právnym zástupcom, vyhodnotená ako podaná oneskorene podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde. K tomu možno dodať, že aj keď nejde o konanie, v ktorom sa preskúmava trestné obvinenie proti dotknutej väznenej osobe (čoho sa ústavný súd dotkne neskôr), ide o postih za verejnoprávny delikt (upravený právnym predpisom z oblasti verejného, teda nie súkromného práva), o ktorom sa rozhoduje individuálnym právnym aktom s jeho procesnými atribútmi. Neprichádza teda do úvahy sťažovateľom nesprávne uchopená (zamenená za kvalitatívne odlišnú) situácia pretrvávajúceho porušovania práva určitého druhu. Znamená to, že akákoľvek lehota súvisiaca s prieskumom dotknutých postihov sa počíta (začína plynúť) individuálne vo vzťahu k takému konkrétnemu sankčnému rozhodnutiu, resp. aktu jeho legálne kompetenčného prieskumu

(obdobne ako pri akomkoľvek verejnoprávnom postihu porušenia právnych predpisov rozhodnutím orgánu verejnej moci so zákonom ustanovenou pôsobnosťou na také rozhodovanie, a to vrátane postihu deliktuálnej recidívy, keď lehota plynie vždy vo vzťahu k rozhodovaniu v konkrétnom posudzovanom prípade trestného činu, priestupku, iného správneho deliktu alebo disciplinárneho previnenia, resp. jeho obdoby).

26. Bez ohľadu na uvedené nepredloženie ostatného upovedomenia generálnej prokuratúry je diskvalifikačnou podmienkou vo vzťahu k ústavnej sťažnosti, tak ako už bolo uvedené.

27. Vo vzťahu k namietanej nezákonnosti disciplinárnych rozhodnutí ústavu č. 138953-73-DT až č. 138953-76-DT, ktoré mali byť vydané v časovom období 12. a 13. januára 2026 a ktorých preskúmania sa mal sťažovateľ (podľa vlastnej argumentácie) bezúspešne domáhať na prvostupňových orgánoch prokuratúry, ako aj vo vzťahu k disciplinárnym rozhodnutiam ústavu č. 138953-77-DT až č. 138953-79-DT, ktoré boli vydané v časovom období od 23. januára 2026 do 20. februára 2026 a ktorých preskúmania sa *a priori* nedomáhal na orgánoch prokuratúry z dôvodu, že tieto nemajú mať postavenie súdneho orgánu, ústavný súd konštatuje, že aj keby bol sťažovateľ zastúpený právnym zástupcom, bola by jeho sťažnosť neprípustná, keďže sa sťažovateľ môže domáhať prieskumu a zjednania nápravy postupmi podľa zákona o prokuratúre (ktoré bežne používa, ako to sám aj tvrdí), ktorých prieskum môže následne napádať využitím účinných prostriedkov nápravy na orgánoch nadriadenej prokuratúry (odsek 22 tohto odôvodnenia), v dôsledku čoho by tak bola sťažovateľom podaná ústavná sťažnosť odmietnutá ako neprípustná podľa § 56 ods. 2 písm. d), § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

28. V obsahovej nadväznosti aj bez ohľadu na kontext európskeho práva, ktorého sa ústavný súd dotkne neskôr s negatívnym záverom (a v nadväznosti na sťažovateľovu otázku o jeho postupe v budúcnosti), v zmysle § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (alt. 2 v jeho aktuálne účinnom znení) pred podaním ústavnej sťažnosti je vždy nutné vyčerpať zákonné prostriedky dostupné pre sťažovateľa, a to aj v prípade, ak pred ústavným súdom nerozhoduje iný súd, na čom (sťažovateľom tvrdené) použitie (aj) európskeho práva nič nemení, pretože prístup k (ak nie skôr inému, tak priamo ústavnému) súdu pri ochrane základných práv a slobôd je potrebné zabezpečiť až v konečnom dôsledku.

29. Na podklade uvedeného ústavný súd finálne konštatuje, že aj bez ohľadu na otázku majetkových pomerov (a skôr uvedené závery k nej) ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, na čom by ustanovenie právneho zástupcu nič nemohlo zmeniť, a preto zákonné podmienky na také ustanovenie podľa § 37 zákona o ústavnom súde nie sú splnené, čo vyvolalo nevyhovenie návrhu sťažovateľa (výrok 1 tohto nálezu). V nadväznosti na to ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť obligatónym postupom podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku).

II.2. Obiter dictum:

30. K meritu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti spočívajúcej v dvoch argumentačných námietkach o tom, že (i) disciplinárne tresty, ktoré mu boli uložené rozhodnutiami ústavu č. 138953-1-DT až č. 138953-79-DT, majú podľa rozhodovacej praxe ESĽP povahu trestnej sankcie a (ii) s ohľadom na to, že takáto sankcia (ako sankcia trestnoprávnej povahy) môže byť uložená len súdnym orgánom a zároveň aj musí byť následne preskúmateľná nadriadeným súdnym

orgánom v opravnom konaní, je čl. 47 charty aplikovateľný v jeho disciplinárnych konaniach, v ktorých mu mal byť (a nebol) poskytnutý širší rozsah ochrany, ako to vyplýva zo smerníc Európskeho parlamentu a Rady 2013/48/EÚ z 22. októbra 2013 a 2016/343/EÚ z 9. marca 2016.

31. K sťažovateľovmu konštatovaniu o tom, že v zmysle judikatúry ESĽP majú byť disciplinárne tresty ukladané ústavom považované za „*trestné sankcie*“ podľa čl. 6 dohovoru, ústavný súd uvádza, že takýto záver v sťažovateľovom prípade nemá oporu v judikatúre ESĽP. Z judikatúry ESĽP síce vyplýva, že za určitých okolností môžu mať v konkrétnych prípadoch väzenské disciplinárne tresty vzhľadom na povahu obvinenia a povahu a prísnosť sankcie trestnú povahu v zmysle čl. 6 dohovoru, nejde však o okolnosti, ktoré by boli prítomné v sťažovateľovej veci.

32. V rozsudku Ezeš a Connors proti Spojenému kráľovstvu (Veľká komora) z 9. októbra 2003, č. 39665/98 a 40086/98 ESĽP posudzoval disciplinárne tresty, ktorými bol priamo o určitý počet dní oddialený dátum predčasného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, pri ktorom mali sťažovatelia minimálne legitímne očakávanie. Podľa britského práva išlo o disciplinárny trest „pridaných dní“ (*additional days*). Podľa ESĽP tak tieto disciplinárne tresty materiálne predstavovali nové pozbavenie slobody uložené na punitívny účel po ustálení viny, ktorého dĺžka nebola zanedbateľná (body 122 až 129 predmetného rozsudku). O podobnom disciplinárnom režime rozhodoval ESĽP aj vo svojom rozsudku vo veci Campbell a Fell proti Spojenému kráľovstvu z 28. júna 1984, č. 7819/77 a 7878/77, body 72 a 73. O taký disciplinárny trest, ktorý náš právny poriadok ani nepozná, v sťažovateľovom prípade nejde.

33. Sťažovateľ sa sťažuje na jemu uložené disciplinárne tresty umiestnenia do samoväzby, resp. uzavretého oddielu v trvaní niekoľkých dní a disciplinárne tresty zákazu (dodatočného) nákupu potravín a vecí osobnej potreby vrátane ich výkonu v po sebe idúcich intervaloch. ESĽP v rozsudku vo veci Štitić proti Chorvátsku z 8. novembra 2007, č. 29660/03 nepovažoval podmienene odložený disciplinárny trest umiestnenia do uzavretého oddielu v trvaní siedmich dní za trestnú sankciu predovšetkým z dôvodu, že na rozdiel od už citovaných britských prípadov nedošlo k predĺženiu doby výkonu sťažovateľovho trestu.

34. Na podklade uvedeného tak ústavný súd uzatvára, že sťažovateľom namietané disciplinárne tresty samoväzby a zákazu nákupu potravín a vecí osobnej spotreby uložené mu v rozhodnutiach ústavu v celom ich výpočte nemajú v zmysle čl. 6 dohovoru povahu trestných konaní.

35. Vychádzajúc z už prezentovaných záverov, ústavný súd konštatuje, že podľa čl. 51 ods. 1 charty je táto pre členské štáty záväzná iba v prípade, že vykonávajú právo Únie. Sťažovateľ je právoplatne odsúdený za viacnásobnú vraždu, v súčasnosti si odpykáva doživotný trest odňatia slobody a namieta disciplinárne sankcie, ktoré nie sú podľa judikatúry ESĽP považované za trestné sankcie, od tohto záveru sa odvíja aj neaplikovateľnosť čl. 47 charty v spojení so smernicami Európskeho parlamentu a Rady 2013/48/EÚ z 22. októbra 2013 a 2016/343/EÚ z 9. marca 2016.

36. Zo smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/48/EÚ z 22. októbra 2013 (bod 12) explicitne vyplýva, že „Touto smernicou sa ustanovujú minimálne pravidlá týkajúce sa práva na prístup k obhajcovi v trestnom konaní a konaní o vykonávaní európskeho zatykača podľa rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi... a práva na informovanie tretej osoby po pozbavení osobnej slobody

v trestnom konaní a práva na komunikáciu s tretími osobami a s konzulárnymi úradmi po pozbavení osobnej slobody.“.

37. Zo smernice Európskeho parlamentu a Rady 2016/343/EÚ z 9. marca 2016 (bod 9) explicitne vyplýva, že „Účelom smernice je posilniť právo na spravodlivý proces v trestnom konaní, a to stanovením spoločných minimálnych pravidiel týkajúcich sa určitých aspektov prezumpcie neviny a práva byť prítomný na súdnom konaní.“. V bode 12 smernice je taktiež uvedené, že „by sa mala uplatňovať na fyzické osoby, ktoré sú podozrivými alebo obvinenými osobami v trestnom konaní.“.

38. Pokiaľ teda sťažovateľove disciplinárne previnenia nespádajú podľa predostretej judikatúry ESĽP pod trestné sankcie, tak potom nie je možná ani aplikácia čl. 47 charty v spojení s už uvedenými smernicami pre ich posúdenie a závery nálezu ústavného súdu č. k. III. ÚS 456/2021-40 z 10. februára 2022 (primárne body 38 až 41), na ktorý sa sťažovateľ odvoláva, sa na okolnosti jeho disciplinárneho trestania nevzťahujú.

39. V súhrne tak ústavný súd konštatuje, že sťažovateľom namietanú situáciu neupravuje žiaden akt Európskej únie, a preto v jeho veci nejde o výkon práva Únie. V dôsledku toho charta v sťažovateľovom prípade nie je aplikovateľná (rozsudok Súdneho dvora z 26. februára 2013 vo veci C 617/10, Åkerberg Fransson, bod 19).

40. Z uvedených záverov vyplýva, že pokiaľ by bol sťažovateľ aj riadne zastúpený v konaní pred ústavným súdom, bola by jeho ústavná sťažnosť po posúdení jej merita (bod 22) odmietnutá ako zjavne neopodstatnená podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, a to bez ohľadu na to, že procesné dôvody jej odmietnutia (ktoré sú v danom prípade prítomné) majú prednosť pred odmietnutím vecným.

41. V konečnom dôsledku sa ústavný súd nad rámec skorších záverov bez priamej potreby na účel tohto rozhodnutia (proinformatívne) dotkne otázky predpokladu pokladania otázok Súdnemu dvoru podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, čo je použiteľný postup výlučne v prípade, ak ide o aplikáciu európskeho práva (túto okolnosť je potrebné vždy konkrétne identifikovať). Predmetnú otázku dotknutý vnútroštátny súd nepoloží vždy, resp. ak o to strana konania žiada. Podmienky položenia otázky možno v zmysle judikatúry Súdneho dvora demonštratívne popísať (v pozitívnom vymedzení) tak, že otázka musí byť pre rozhodnutie podstatná (čo musí súd zvážiť), a v negatívnom vymedzení tak, že súd otázku nepoloží, ak je právne záväzným aktom Európskej únie upravená dostatočne jasne (súd výklad nepotrebuje) alebo ide o otázku, ktorá už bola Súdnym dvorom vyriešená.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2026

Libor Duľa
predseda senátu